ПОГЛЯД

2 (243) 24.02.2021
Газета ДВНЗ «Ужгородський національний університет»

3 СТОР. **Полум'яними сторінками** університетської періодики

4 СТОР. **Зустрітися,** щоб почути кожного...

5 СТОР. **Цікава** Галина Шаповалова

Та, яка вчить цінувати... себе!

В УжНУ відзначають 150-річчя Лесі Українки

Культурна героїня, як її іменують у літературних колах, котра навчала самоцінності, волі до життя та усвідомлення безсмертя душі, може впевнено задмухувати 150 свічок на святковому бісквіті суспільної пам'яті. Із кремом досі актуальних міркувань та ягодами завжди свіжої мотивації. Інакше як пояснити відомі Мавчині слова: «...я жива, я буду вічно жити! Я в серці маю те, що не вмирає!»..? Цьогоріч 25 лютого вся країна (за постановою Верховної Ради) відзначає 150-ліття з дня народження відомої письменниці, перекладачки, фольклористки. Отож маємо бенкет і офіційну нагоду завітати туди у складі елітної частини гостей, які відчувають Ларису Косач глибше.

...У них була довга та складна бесіда! Тоді, коли доцент кафедри української літератури УжНУ Оксана Кузьма починала знайомитися з Лесею Українкою. Наче випадково опинилися в пісочниці філософських аспектів драматургії. Ще й кожна принесла із собою ляльку, одягнену у власне бачення екзистенціалізму. Кандидатська дисертація зробила постать відомої літераторки ближчою нашій викладачці. Вона про Л.Косач ладна розповідати годинами. «Було непросто пізнавати ідеї такого рівня. Це слід ще й уміти робити. На жаль, далеко не кожен сучасний читач готовий зануритися в глибини тих текстів. Радше тягнутиметься розважального контенту. Гадаю: нині вкрай важливо запустити мисленнєвий процес. Тобто шанувати Лесю Українку не просто декламуванням віршів, а прагнути зайти всередину її універсуму. Подивитися, що можемо з нього взяти. А це — скарби духу, які дадуть чимало для саморозвитку. Зрозуміло, Леся — одна з тих, які формують нашу культуру», — мовить Оксана Юріївна.

Обміркувати творчість Л.Косач — і пізнати себе. Абсолютно не примара, виткана з льону фантазій, а ще й прикрашена досі незвіданими візерунками реальність сорочки власної ідентифікації. Можливо, з елементами віднайдення свого призначення, а може, просто життєвих уроків. Леся Українка навчила Оксану Кузьму трьох важливих істин. «Як жінка, ця постать насамперед дозволила мені усвідомити самоцінність. У письменниці — чудова інтерпретація неоромантизму як стилю. Вона говорила: неоромантизм свідчить про людину, котра має бути неповторною, самоцінною, внутрішньо вільною, але над цим слід працювати. І хто є героєм неоромантичних текстів? Особистість високодуховна! Та, яка не відрізняється від інших, а комунікує з ними, підтягує до свого рівня. Друге, чого навчила Леся Українка, — волі до життя. У контексті біографії літераторки не акцентуватиму на її хворобі, утім, наголошую: маємо потужний заклик, що доки ми живі — працюємо, боремося з труднощами. Звісно, є й багато неприємного. Краще процитую: «...мовчи, душе, спини свій стогін, серце, так мусить бути...» Третій урок від Лесі — усвідомлення безсмертя душі. Наші плоди залишаться за нами. Тож варто так життя прожити, аби можна сказати, як Мавка, що лишаємося у вічності, бо дух — невмирущий», — зауважує О.Кузьма.

Завдяки співрозмовниці дізнаюся й про останні напрацювання про 150-річну ювілярку. Виокремлює «Апокрифи: чотири розмови про Лесю Українку блаженнішого Святослава Шевчука з Оксаною Забужко». Представник духовенства, за словами О.Кузьми, стає прикладом особистості, яка вміє чути й те, що є поза церковним життям. Настільки прозірливо читає Лесю, бачить ще одну призму — не літературознавчу, не наукову, а суто людську. «Рекомендую знайомитися із цими бесідами, тому що тут побачите Лесю справжню, живу. Я прихильниця того, що письменника потрібно бачити живим», — констатує доцент кафедри української літератури УжНУ. Називає й напрацювання, що вийшло в Луцьку (на батьківщині Л.Косач), — оригінал «Лісової пісні», поданий українською та польською мовами. Перевидано й листування відомої діячки, адже радянська цензура не гребувала талантом «виривати з контексту». Нині є змога прочитати тритомник із листами 1876 — 1897 рр. «Листи — і дух часу, і родинна педагогіка, і те чисте, справжнє людське обличчя письменниці. Попри все, бачимо, як росте й розвивається її багата душа, народжена в дворянській родині; душа, котра протистоїть труднощам», — резюмує Оксана Юріївна.

Серед досліджень про Л.Косач співрозмовниця згадує й про Ларису Мірошниченко. Зокрема, її (вишукані й головне — етичні!) розвідки про почерк відомої письменниці на основі рукописів. Ось, приміром, за складних етапів у житті рядки дещо «сповзали». Узагалі ж почерк Лесі називають ажурним. І це ще один пазл до розуміння величної картини особистості. Вона уявляла те, що пише. Має багато драм з античної історії. Брала книжку й читала, якою ж достеменно була архітектура того часу. Навіть консультувалася з Агатангелом Кримським стосовно цього.

До речі, більше пізнати Лесю Українку можна й завдяки виставці, яка триває у відділі обслуговування головного абонементу Наукової бібліотеки Ужгородського національного університету. Завідувачка Ірина Лопіт розповіла: «Спочатку ми виставляли старі видання. Намагалися представити ювілярку від драми до лірики. Систематизували все. Є й монографічні праці, інші дослідження. На стелажах ще вище — твори, перевидані в часи незалежності». Частина творчості — і на експозиції «Пісенний край Лесі Українки», яка також створена в нашому відділі. Із-поміж цікавих видань, як на мене, — збірник пісень, записаний із голосу Лесі Українки, адже вона мала й геніальні вокальні здібності».

Виставка доступна і в онлайн-режимі на сайті бібліотеки. Утім, можна переглянути її й наживо. Книжки краще передають епоху і є однією з форм утілення безсмертя душі. Цього також учила Леся Українка. А усвідомлювати безсмертя — відчувати свободу. За Л.Косач, рабом є той, хто має внутрішнє рабство. Внутрішня свобода — старша сестра зовнішньої. І чи поведе вона в правильному напрямку — залежить від нас. Для цього ж слід глибше пізнати 150-річну ювілярку та навчитися цінувати... себе!

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

Науку розвиваємо!

Січневе засідання головного колегіального органу УжНУ присвятили розгляду результатів наукової роботи за 2020 рік та завдань на теперішній.

Попри ситуацію, спричинену пандемією, альма-матер як флагман науки навіть перевищила досягнення попередніх років! Цифри промовисто це підтвердять: 7 фундаментальних, 7 прикладних та 5 наукових робіт молодих учених. Усього 19 проєктів із фінансуванням понад 11 мільйонів гривень із загального фонду державного бюджету та міжнародні договори, госпдоговори й гранти на 12,5 млн грн за рахунок спеціального фонду державного бюджету. Додалося й півсотні патентів на винахід і корисну модель. Найактивнішими виявилися представники фізичного, хімічного, медичного, інженерно-технічного, стоматологічного та біологічного факультетів.

Результати роботи презентовані в 77 монографіях, 160 підручниках, навчальних посібниках, 93 збірниках праць, 1583 статтях. Відрадно, що УжНУ підтримує діяльність науковців. Приміром, за 268 статей, опублікованих у «Scopus» та «Web of Science», колективи авторів преміювали на загальну суму 1 млн 165 тис. грн. Тож з'являється стимул не тільки, так би мовити, духовний, а й матеріальний. І за останні 5 років кількість праць, які індексуються в наукометричних базах, фактично подвоїлася!

Живлять наукове серце нашого вишу й молоді вчені. Скажімо, за інформацією проректора Ігоря Студеняка, щороку кількість аспірантів зростає майже на 10 % (нині 605 аспірантів, здобувачів кафедр і 17 докторантів навчаються за 18 спеціальностями). І тут не без результатів! Фізико-хімічна команда перемогла в Конкурсі наукових проєктів 2020 року: «Нові високоефективні Ag+ провідні матеріали на основі сполук структури аргіродиту» (науковий керівник — кандидат хімічних наук Артем Погодін). До того ж торік стипендій Кабінету Міністрів України удостоїли восьмеро молодих учених. Тож зі здобутками рухаємося вперед!

У процесі засідання члени вченої ради також розглянули атестаційні справи, проголосували за призначення студентських іменних стипендій, за присвоєння вчених звань професора Вікторії Готрі, доцента — Олесі Стойці, Наталії Бисазі, Юрію Бисазі.

Ольга БРАЙЛЯН,
магістр журналістики.

HUSKROUA: три проєкти на горизонті

Funded by the European Union

Hungary Slovakia Romania Ukraine

У 2021 році стартує реалізація трьох проєктів за програмою HUSKROUA ENI CBC (Угорщина — Словаччина — Румунія — Україна) зі співфінансуванням УжНУ 10 %.

Із колегами з Дебреценського університету наші науковці впроваджуватимуть нові стандарти й технології хірургічного лікування захворювань центральної нервової системи в транскордонному регіоні. Науковий керівник — ректор, доктор медичних наук Володимир Смоланка.

Вивчати стан річки Уж на прикордонній ділянці течії в Україні та приток у Словаччині будуть біологи УжНУ (керівник — декан, кандидат біологічних наук Ярослава Гасинець) спільно з фахівцями Університету Павла Йожефа Шафарика в Кошіце (Словаччина) та ГО «Інститут розвитку Карпатського регіону».

Своєю чергою, проєкт «Карпатський зоряний шлях» ужнівці (керівник — доктор технічних наук Наталія Каблак) реалізуватимуть із Вігорлатською обсерваторією (Словаччина), Товариством захисту природи Rónaőrző (Угорщина), ГО «Інститут розвитку Карпатського регіону». Ініціатива покликана підвищити обізнаність щодо проблеми світлового забруднення та розвивати астротуризм.

Примітно, що проєкти передбачають залучення студентів та школярів, регіональних спеціалістів.

За інформацією відділу міжнародних зв'язків УжНУ підготувала Ольга БРАЙЛЯН,
магістр журналістики.

ВІТАННЯ

70+5

Ювілейна математика Йосипа Даньківа

4 лютого виповнилося 75 років із дня народження професору, завідувачу кафедри обліку і аудиту економічного факультету УжНУ Йосипові Якимовичу Даньківу. Спішимо висловити свої побажання від усіх ужнівців нашого університету. Бажаємо ловити кожну мить життєвого циклу, вагон позитиву, мішок щастя. Міцного здоров'я та плідної подальшої праці на полі науки. Усіх благ!

Математики зустрілися з керівництвом вишу

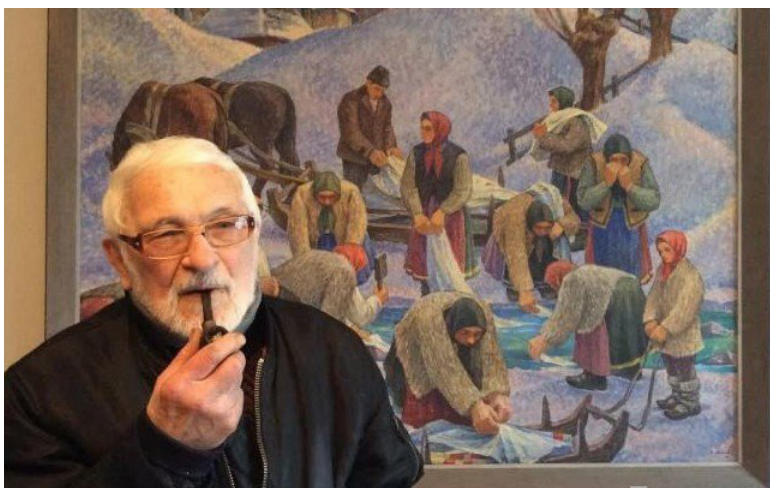
На засіданні трудового колективу факультету математики та цифрових технологій побувало керівництво УжНУ.

Декан Михайло Повідайчик поінформував про життєдіяльність підрозділу. Зокрема, порушив питання, пов'язані з набором студентів, навчальним процесом, технічним забезпеченням, господарськими справами.

Ректор В.Смоланка запевнив: усі факультети рівні, отож надаватимуть підтримку кожному. Крім того, реалізують міжнародний проєкт із підвищення енергоефективності з участю МОН, Європейського інвестиційного банку та корпорації «НЕФКО». Володимир Іванович наголосив: керівництво вишу прагнутиме, аби УжНУ був сучасним і за духом, і за зовнішнім виглядом.

P. S. *Докладніше про відвідини керівництвом вишу інших підрозділів — на стор. 4.*

Народному художнику України Володимирові Микиті — 90!

1 лютого свій 90-літній ювілей відзначив член наглядової ради Ужгородського національного університету, народний художник України, дійсний член Національної академії мистецтв України, лауреат Національної премії України ім. Т.Шевченка, почесний громадянин Ужгорода, видатний митець Закарпаття Володимир Микита.

Колектив УжНУ щиросердечно вітає ювіляра та бажає міцного здоров'я, людського щастя, добра, наснаги й творчого натхнення!

Просимо долю дарувати всім нам можливість ще багато років надихатися новими високопрофесійними мистецькими творами Майстра, сповненими любові до рідного краю, казкової природи та чудових людей.

Многая й благая літ!

Володимир СМОЛАНКА,
ректор УжНУ.

Святкова «п'ятдесятка» Сергія Сухарева

28 січня відзначив свій 50-літній ювілей Сергій Миколайович Сухарев — професор, завідувач кафедри екології та охорони навколишнього середовища УжНУ, прекрасна людина, найкращий чоловік і найтурботливіший батько!

В ювілей Твій світлий хочем побажати:
Мати Божу ласку і горя не знати!
Щоб здоров'я й щастя завжди було повно,
А любов взаємна тримала Тебе в формі!
Щоб мама й всі рідні жили до ста років,
Щоб ніхто на світі не міг Твій дух збороти!
Нехай все здійсниться, хай не спить удача,
Поважають люди, здобутки множаться!
Тебе дуже любим і Тебе цінуєм,
Свої тепло й ласку ми Тобі даруєм!

Із любов'ю, дружина Оксана й донечка Тетяна.

Тренінг для журналістів!

Студенти-медійники альма-матер разом із викладачами долучилися до тренінгу «Популяризувати не можна запобігти! Сучасні виклики професії журналіста — як не перетнути межу?». Захід організували для редакторів та медійників Закарпатської області. Учасники слухали лекції блоками. Зокрема, виступали Олександра Цехановська, старший аналітик Групи з аналізу гібридних загроз Українського кризового медіацентру; Ірина Ейгельсон, кандидат психологічних наук, соціальний психолог-конфліктолог; Максим Буткевич, правозахисник, координатор проєкту «Без кордонів»; Артур Аукон, виконувач обов'язків головного редактора Raadio 4 / ERR, Естонія. Вікторія Кенідра, студентка відділення журналістики розповіла: «Здобула чимало навичок, які застосую при написанні бакалаврської роботи. Після прослуханих лекцій буду більше звертати увагу на основні вияви наративів. Зможу розгорнутіше писати матеріали».

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Онлайн-свято

14 лютого ужнівці відзначали День святого Валентина або День закоханих. Любов і справді є рушійною силою, слугує мотивацією або ж, навпаки, залишає болісні сліди. Хоч карантинні норми забороняють обійми та поцілунки, але свята ніхто не скасовував!

Цьогоріч в УжНУ «валентинили» по-особливому. За декілька днів до найромантичнішого дня в одній із соціальних мереж студрада вишу організувала «giveaway».

Умови розіграшу були надзвичайно простими:

— необхідно бути підписаним на сторінку @uzhnu_students та лайкнути допис;

— відзначити в коментарях другу половинку (кількість коментарів необмежена, більше коментарів — більше шансів);

— виставити пост собі в історію з відміткою сторінки.

Обрали, звичайно, 14 лютого та о 16.00 оголосили результати на сторінці з відміткою переможниці, яка й отримала головний приз — набір суші та ролів.

Галина СОВБАН,
студентка відділення журналістики.

Одним абзацом

Ушанування. 20 лютого — День Небесної сотні, а також усіх героїв Революції гідності 2014 року. Із цієї нагоди студенти УжНУ поклали квіти до Пам'ятного знака борцям за свободу й незалежність України, який розташований поруч із ректоратом нашого вишу.

Академічна мобільність. Програма «Студентської академічної мобільності (САМ) Україна» чекає на своїх учасників! Ужгородський та Донецький національний імені Василя Стуса університети цьогоріч теж беруть у ній участь. Долучитися до проєкту мали змогу представники 2—4 курсів таких спеціальностей, як: «Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії», «Політологія», «Право», «Міжнародні економічні відносини». Відбір на програму тривав 8 — 21 лютого. Обмін студентами стартує наступного місяця (20 березня) і буде актуальним упродовж 12 тижнів.

Нова освітня програма в УжНУ. До початку вступної кампанії-2021 факультет здоров'я та фізичного виховання УжНУ готує нову освітню програму — «Клінічна психологія». Ця спеціальність підійде абітурієнтам, котрі хочуть працювати в майбутньому психологами в системі охорони здоров'я: лікарнях, санаторіях, реабілітаційних центрах.

Марія БОНДАРЕНКО,
студентка відділення журналістики.

Полум'яними сторінками університетської періодики

Торік Ужгородський національний університет святкував сімдесят п'яту річницю заснування. Історія нашого закладу сповнена неабияких перевтілень, наукових відкриттів, романтичних історій, хвилювань перед іспитами та сотень усмішок студентів, котрі знайшли своє покликання в стінах альма-матер. І все це життя, яке вирувало й продовжує буяти, знаходить свій відбиток на сторінках медіа, зокрема періодичних видань.

Газета — один із найкращих способів комунікації між різними корпусами та факультетами. Так було до ери Інтернету. Але це важливо й сьогодні. На шпальтах університетських видань продовжують публікувати матеріали про наукові досягнення викладачів і студентів, про події з буднів, свят альма-матер, ділитися досвідом, тобто часопис залишається справжнім літописом багатогранного життя вишу. Зрозуміло, що УжНУ просто не міг повноцінно існувати без власної періодики. Так, 7 листопада 1951 року вийшов стартовий номер першої в області «багатотиражки» тоді ще молодого Ужгородського державного університету під назвою «За більшовицькі кадри».

У період свого існування, а це понад 50 років, вищезгадане видання змінило три назви. Часопис очолювали понад тридцять редакторів, першим із яких був Йосип Дзендзелівський. Газета зуміла підняти на високий рівень інтелектуальний потенціал університету та внесла історію Уж(Д)НУ на шпальти загальної історії краю.

У першому номері газети під заголовком зазначалося, що це — «орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому та місцевкому Ужгородського державного університету». Указаний напис закріпився під заголовком газети до самої незалежності України. Згадане початкове число було святковим. Його приурочили роковинам Жовтневої революції. На першій сторінці — портрет Й.Сталіна й стаття «34 роковини Великої Жовтневої революції». На другій сторінці також помістили відповідні тематичні матеріали. Під заголовком «Зігріті ласкою великого Сталіна» публікували дописи з різних факультетів, а точніше, від деканів та їхніх заступників. Про залучення студентів до створення видання практично не йшлося, адже завдання було надто відповідальним і потребувало неабиякого досвіду та обізнаності в різних питаннях. До того ж цензура контролювала кожне слово, забороняла, видаляла, переробляла, знаходила політичний зміст навіть у безневинних статтях. Цей тиск і не витримували редактори. Йосип Дзендзелівський обіймав посаду редактора лише вісім місяців. Після цього газета почала виходити під назвою «Радянський студент» (із 14 листопада 1952 року) за тимчасового (20 днів) редактора В.Потапова, а згодом і П.Лісового, який ще неодноразово брався за керування університетським виданням у різний час.

Наступне перейменування газети відбулося вже в новіші, фактично переломні часи. 23 грудня 1988 року бюро Закарпатського обкому Компартії України прийняло пропозицію ректорату й парткому Уж(Д)НУ про зміну назви газети вишу на «Ужгородський університет». Так часопис почав виходити з 1 січня 1989 року.

У 1990 — 1991 рр. газета зуміла трішки видихнути з полегшенням. Із-під її назви зник напис: «Орган партбюро, ректорату, комітету ЛКСМУ, профкому, та місцевкому Ужгородського державного університету», який протримався майже сорок років. Напис змінили на «газету Ради Ужгородського університету». А також зі сторінок зникають партійні новини.

На початку двотисячних газета стала своєрідною трибуною для викладачів і студентів, які мали змогу вільно друкуватися, порушувати різні проблеми та ділитися досвідом. Про це йдеться у виданні Степана Пойди та Маріана Токаря «Сторінками університетської газети» (Ужгород, 2001 рік). Це дослідження присвятили п'ятдесятиріччю університетської «новинки» (саме так неофіційно називали першу газету УжД(Н)У). На жаль, після понад п'ятдесяти років існування газета припинила виходити.

Маріан Токар, член Національної спілки журналістів України, перший керівник Прессслужби УжНУ, редактор «Бюлетеня прес-служби Ужгородського університету», доцент кафедри політології і державного управління, зазначає: «Газета, яка пережила зміну чисельних політичних режимів, уже в роки незалежності України не вижила. На мою думку, це було наслідком як і загальносуспільної кризи, котра наближала складні ідеологічні протиріччя напередодні Помаранчевої революції, так, частково, і простої волі тогочасного керівництва університету, яке втратило зацікавлення у виданні й не знайшло тих «фанатів», котрі змогли б реанімувати цей напрям роботи в університеті. Жаль, що так сталося, тим більше, зважаючи на таку історію університетської преси… Узагалі впродовж більш ніж піввікового проміжку часу «новинка» міцно ввійшла в багатогранне життя як студентів, так і професорсько-викладацького складу, відіграла одну з основних ролей у висвітленні навчально-методичного, наукового, виховного, громадсько-політичного, спортивного й культурного буття університету. Постійно підвищувався й рівень друкованих матеріалів, розширювалося коло дописувачів, серед яких багато згодом стали відомими майстрами пера як на ниві літератури й історії, так і журналістики зокрема. На шпальтах пожовтілих сторінок, наче в дзеркалі, відображені й ті різні зміни, що сталися в житті багатотисячного колективу викладачів і студентів нашого вишу».

Однак у часи занепаду «Ужгородського університету» на арену вже вийшли газета «Погляд» (1999 р.), яка й досі тримається на вістрі часу, та «Бюлетень прессслужби Ужгородського національного університету» (2006 р.)».

Крім того, М.Токар зауважив: «Припинення друку газети «Ужгородський університет» і стало спонукальним мотивом відродити університетську періодику на її традиціях. Загалом ідея створення «Бюлетеня», як і прессслужби вишу в 2005 році, полягала в проголошенні прозорості функціонування управлінського апарату, а також в оперативному розповсюдженні офіційної інформації про діяльність різних підрозділів альма-матер, поширенні заяв і повідомлень від імені УжНУ. Одне слово, газета здійснювала інформаційний супровід його життєдіяльності. Одночасно це був майданчик для реклами факультетів та інститутів, їхньої наукової, навчальної й виховної діяльностей, актуалізації різноманітних здобутків працівників вишу. Подавали й повідомлення про чисельні заходи в університеті, зокрема конференції та семінари, друковану продукцію, регіональну, загальнодержавну та міжнародну співпраці закладу. «Бюлетень» мав постійні рубрики. Це було періодичне видання, що діставало чимало схвальних відгуків. Друкувалося в університетському видавництві «Говерла». Там його роботою опікувався досвідчений поліграфіст Богдан Досяк, котрий до останніх днів працював у виші й довгий час очолював назване підприємство. Сам матеріал готували в прессслужбі я та колеги, робили макет, підбирали фотоілюстрації тощо. Після цього віддавали черговий номер часопису на додрукарську підготовку у видавництво. Після друку вже самі розвозили наклад у всі корпуси УжНУ».

Та видання проіснувало недовго. «Думаю, на це були причини не фінансового характеру. Часопис спіткала подібна з «Ужгородським університетом» доля. Він тримався на ентузіазмі окремих працівників. Очевидно, що тогочасне керівництво університету ще й вирішило: два періодичні видання — забагато для УжНУ. Так залишився тільки «Погляд». Як на мене, він мав різнобарвніший зміст і був ближчим до студентів. Важлива перевага на сьогодні. Та й інформаційне суспільство невпинно розвивалося. І шкодувати немає чого. Це вже історія. Відрадно, що ми здобули чудовий досвід і фахової роботи, і професійної комунікації. До речі, праця в прессслужбі й «новинці» стала добрим вишколом для багатьох випускників відділення журналістики, які згодом працювали не тільки в регіональних, а й у всеукраїнських ЗМІ», — каже М.Токар.

А що стосується «Погляду», то газета була заснована з ініціативи тодішнього ректора Ужгородського університету, професора Володимира Сливки та за безпосереднього сприяння завідувачки кафедри журналістики, нині професорки, завідувачки кафедри української літератури Валентини Барчан. З одного боку, новий часопис почав функціонувати як навчальне видання для здобувачів фаху із журналістики, а з іншого, — як орган ученої ради Ужгородського університету.

Перший дизайн «Погляду» розробила доцентка кафедри журналістики Леся Поліха, котра майже 15 років була художницею-верстальницею видання.

Якщо відверто, «Погляд» — газета, яка ввібрала в себе все найкраще від попередників і зуміла стати відображенням розмаїтих подій сучасності, а все — завдяки невеликому колективові редакції, котрий незмінно від початку заснування й донині очолює доцент кафедри журналістики, член НСЖУ, Володимир Тарасюк, та численним дописувачам.

На відміну від попередніх видань, на сторінках «Погляду» переважно друкуються студенти, котрі здобувають медійний фах і бажають мати перший практичний досвід.

«Створення «Погляду» переплітається із завданнями, які постали перед відділенням журналістики. Оскільки ми починали готувати спеціалістів для друкованих ЗМІ, то й з'явилася потреба у виробничій базі. З іншого боку, часопис виконував функцію представлення університету в інформаційному просторі Закарпаття. Під час створення видання було запропоновано близько тридцяти назв, серед яких тодішній ректор, професор Володимир Сливка затвердив назву саме «Погляд». Думаю, це був правильний вибір, адже скерування зору буває різним. І назва нашого видання повністю відповідає його змісту, — говорить В.Тарасюк. — За понад двадцять років існування газета має свої здобутки та історію. Через практику в редакції пройшли десятки молодих журналістів, котрі саме з «Погляду» починали медійний шлях. Чимало працівників редакції (здобувачів фаху) посідали призові місця на всеукраїнських олімпіадах і конкурсах із журналістики, побудували успішну кар'єру в медіасфері й удячні своїй газеті за перший здобутий досвід».

А ще «Погляд» — справді сучасний голос університету. Упевнений, вільний, незаангажований. Редакція часопису започаткувала серію цікавих книжкових видань студентів.

Майже сімдесят років минуло з моменту заснування університетської «новинки», але й досі друковані видання вишу затребувані та важливі.

Найприємніше те, що дух друкарської справи досі живе в стінах університету. Керівництво підрозділів, викладацький і студентський склади продовжують започатковувати нові часописи. Скажімо, свого часу, декан медичного факультету, професор Олександр Болдіжар підтримував (навіть власними коштами) газету майбутніх лікарів «Медик», а нинішній випускник медфаку Петро Ренжин видавав молодіжний «Студень».

У вересні 2014 року ряди університетських видань поповнила газета «Міжнародник» (видавець — факультет міжнародних економічних відносин, головний редактор — декан, професор Микола Палінчак).

Газети в усі часи об'єднували навколо себе людей, які вкладали найцінніше, що мали, для того, аби ці видання жили, приносили користь університетській родині й не тільки.

Можливо, хтось скаже, що популярність газет знижується, але в них постійно залишається коло шанувальників, котрі чекають наступного номера. І навіть зараз палає інформаційний вогонь на шпальтах газет, які вже десятки років живуть в архівах, бібліотеках і є цінними для фіксації літопису життя університету.

Газети не просто розповідають про події, а ще й убирають у себе дух часу, щоб через епохи ділитися своїм змістом з усіма, хто перегорне пожовклі сторінки.

Юлія ДЕРДЮК,
студентка відділення журналістики.

Зустрітися, щоб почути кожного

У зв'язку з поширенням COVID-19 останні 10 місяців керівництво університету не спілкувалося наживо з колективами підрозділів. І ось, як тільки умови карантину дещо послабшали, традиційні зустрічі відновили. Саме про це сказав ректор УжНУ Володимир Смоланка, відвідуючи першим філологічний факультет разом зі своїм помічником Крістіною Товт, а також проректорами Мирославою Лендьел та Дмитром Соймою.

Вищезазначений формат діалогу особливо корисний. Дозволяє обговорити проблеми, поділитися успіхами, краще відчути потреби викладачів та студентів із боку керівництва та відповідно поінформувати колективи про головні напрямки роботи університету на рівні ректорату.

«Життя триває, ми рухаємося вперед і, мабуть, із великим нетерпінням очікували на завершення локдауну й вихід із червоної зони, щоб мати знову можливість насолодитися живим спілкуванням», — зазначив у вітальному слові Володимир Іванович. Принагідно за плідну працю відзначив кращих викладачів грамотами, які керівництво вишу «підкріпило» ще й грошовими винагородами. Зокрема, «дісталося» професорові кафедри слов'янської філології та світової літератури Анатолію Виноградову, професорові кафедри слов'янського та контрастивного мовознавства Людмилі Устюговій, доцентові кафедри української мови Анастасії Вегеш, ювілярці, доцентові кафедри словацької філології Юлії Юсип-Якимович.

Своєю чергою, деканеса Г.Шумицька розповіла про будні філологів та відзначила якісні зміни в підрозділі. «Зараз перебуваємо в сучасній, ошатній аудиторії, усі вікна на факультеті були замінені, у нас діє комп'ютерний клас, який слугує одночасно лінгафонним кабінетом, маємо якісний Wi-Fi, отримали на кожну кафедру нове комп'ютерне обладнання, і цей список можна продовжувати», — констатувала Галина Василівна.

Не обійшлося без подарунків керівництву УжНУ. Завідувачка кафедри української мови Н.Венжинович подарувала В.Смоланці «два кілограми знань» — випуски «Наукового вісника УжНУ. Серія «Філологія» як підсумок праці учасників міжнародного наукового форуму «Фразеологія в контексті суміжних наук». «Хочу таким чином висловити вдячність керівництву вишу, без участі якого нам би нічого не вдалося. А також завдяки злагодженій роботі деканату, колективів кафедр та матеріально-технічній базі ми змогли провести конференцію на високому рівні. До форуму долучилися науковці з усього слов'янського світу, Грузії, Тайваню. У збірнику — праці 51 доктора наук, доцентів та кандидатів наук, а також, що дуже приємно, публікації нашої молоді», — зазначила Наталія Федорівна.

Відтак слово взяли завідувачі кафедр Валентина Барчан (української літератури), Наталія Бедзір (слов'янської філології та світової літератури), Наталія Петріца (словацької філології), Євген Соломін (журналістики, виконувач обов'язків), доцент Галина Шаповалова (журналістики).

Зміст спілкування легко вгадувався: вступна кампанія, навчальний процес, наукова діяльність, гранти, матеріально-технічна база... А ось особливості кожної теми векторно спрямовували самі наставники студентів.

Підсумками від почутого поділився В.Смоланка. Назвав філологічний факультет підрозділом, який рухається вперед, подякував за роботу, за прагнення здійснювати поступ та пообіцяв зреагувати на пропозиції й побажання. Крім того, розповів про загальний стан справ в університеті та поділився подробицями щодо модернізації основного навчально-лабораторного корпусу, де, власне, і розташований філфак. Перебування на останньому керівництво УжНУ завершило оглядом оновлених приміщень редакції газети «Погляд», кафедри української мови та «ньюз руму» журналістів, що перебуває на стадії завершення.

Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

Не лише слухати, а й чути!

Неформальний формат спілкування керівництва альма-матер з ужнівцями відбувся і в інших підрозділах

Тим часом ректор Володимир Смоланка разом із проректорами Мирославою Лендьел та Дмитром Соймою організували нові зустрічі з працівниками вишу. Завітали, зокрема, на факультет історії та міжнародних відносин. Спілкувалися з деканом Іваном Вовканичем та загалом із професорсько-викладацьким складом. Спочатку йшлося про стан підрозділу, основні стратегічні напрямки розвитку. Обговорили наукову роботу викладачів, створення науково-технічної ради, доступність до програмного забезпечення перевірки на плагіат тощо. Окреслили й проблеми — нові правила акредитації освітніх програм, певну обмеженість аудиторного фонду. В.Смоланка наголосив: питання з приміщеннями буде вирішене. А ще повідомив: науковці, статті яких індексуються в базах «Scopus», «Web of Science», отримуватимуть доплату на суму до 20 тисяч гривень (залежно від індексу цитування статті).

***

Чергова зустріч відбулася з колективом факультету іноземної філології. Декан Михайло Рошко розповів про справи в підрозділі. Зазначив, що менш популярними серед абітурієнтів залишаються румунське та французьке відділення, але затребуваними є англійське та німецьке. Висловив удячність ректорату за підтримку у фінансовому плані (комп'ютерний клас, ремонт аудиторій, проведення Wi-Fi, преміювання тощо). Серед проблем виокремив актуальне розширення аудиторного фонду, необхідність комп'ютерної техніки. Висловили побажання й інші викладачі. Зокрема, подякували за оновлення приміщень, оплату відряджень та наукових публікацій, нарахування «тринадцятої зарплати»... Попрохали й вирівняти кількість державних місць, ціни на контрактне навчання між факультетами, які пропонують здобуття спеціалізації «Англійська мова і література». Ректор зазначив, що всі пропозиції щодо рейтингу викладачів приймаються (їх оцінюватиме комісія). Також додав: фінансове становище дозволяє покращити технічне оснащення кафедр. Наголосив на успішності дистанційного навчання заочного відділення й додав: усі інші питання, якими переймається колектив, будуть розглянуті в робочому порядку.

***

Наступний для відвідин — Українсько-угорський навчально-науковий інститут. В.Смоланка завітав із Д.Соймою. Директор Олександр Шпеник розповів: найбільше колектив цікавить, які зміни чекають на підрозділ після набуття чинності в 2023 році закону «Про освіту». А також турбує питання, що стосується Центру сертифікації з іноземних мов, ремонтів, оновлення комп'ютерної техніки, закупівлі наукових приладів. Своєю чергою, стосовно закону «Про освіту» ректор наголосив: це ті зміни, до яких необхідно адаптуватись, але неодмінно віднайти баланс. Адже важливо, щоб не зменшився попит серед абітурієнтів. Це питання врегулює ректорат із Міністерством освіти і науки України. Щодо матеріально-технічної бази: торік закупили 120 лептопів для потреб викладачів УжНУ. У планах — придбати техніку для запису лекцій. Невдовзі необхідні девайси передадуть інституту. Буде розглянуто й прохання про придбання приладу для наукової діяльності (спектрофлуориметра). Також позитивні зміни очікують виш за міжнародним проєктом щодо енергоефективності навчальних корпусів. Альма-матер стала одним із семи вишів зі 130 претендентів, які пройшли конкурсний відбір.

***

Ще один підрозділ, де ректор зустрівся з колективом, — факультет міжнародних економічних відносин. Розпочали з позитивних моментів — досягнення в навчальній та науковій роботах. Декан Микола Палінчак зазначив, що в цьому семестрі очікують на захист близько 10 наукових дисертацій на здобуття доктора й кандидата наук. Висловив удячність за відремонтований деканат, закупівлю обладнання для комп'ютерного класу. Також наголосив на необхідності встановлення власного лінгафонного кабінету, додаткових аудиторій. Ректор відзначив високий рівень наукової діяльності, організації навчання. Наголосив, що представники підрозділу мають публікації в «Скопусі» (позитивно відображається на рейтингу університету). Отож авторів фінансово стимулюватимуть. А ще В.Смоланка сказав: ректорат сприятиме технічному оснащенню лінгафонного кабінету та вирішенню проблеми з аудиторіями.

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

Захищаємося через монітор

Цьогорічні магістри (зокрема і я) — чи не перші, хто захищав дипломні роботи на відстані. Так само потрібно було підготувати доповідь, презентацію, виступати перед наставниками й колегами, відповідати на запитання... Але все — через екран. Словом, зміст залишився тим же, дещо змінився формат. У момент оголошення результатів навіть увімкнула відеозапис екрану. Щоправда, вийшло «німе кіно», бо доступ до звуку в смартфоні вже отримав Google Meet.

Однокурсниця Ангеліна Угрин в один день мала подвійний захист: «Здобувати дві освіти паралельно — справжній виклик. Я чотири роки навчалася на відділенні журналістики, а до магістратури за покликом душі вирішила вступити ще на одну спеціальність — «Середня освіта» (українська мова та література). Так зійшлися зірки, що захищала дипломні 22.12.20. Ця дата стала для мене особливою. Відверто, дуже хвилювалась, але все добре. Захист онлайн — новий неймовірний досвід, бути вдома — простіше, адже ти у звичній для себе атмосфері, немає стресових аудиторій, трибун для виступу... Уважаю: варто задуматися про впровадження дистанційних захистів на постійній основі».

Дві освіти на одному (біологічному) факультеті обрала й Діана Олеськів. Та ще й із відзнакою завершила! «Викладачі завжди говорили: навчання потрібно чергувати із відпочинком, тоді воно продуктивніше й не встигає набриднути! Головне — не зубрити, а розуміти; краще більше часу приділити питанню, але розкласти все на полички. Учитуватися й аналізувати — чудовий варіант; ще краще — прочитати, спробувати переказати. Дві спеціальності — удвічі більше шансів знайти роботу, хто що б не казав. Я переконана: освіта магістра необхідна, зараз працюю за спеціальністю в одній із найкрутіших лабораторій! Упевнено констатую: це того варте! Освіта має велике значення в майбутньому. Фактично її й можна назвати світлом, просто хтось запалює дедалі сильніше, а хтось гасить це світло :)».

«Червонодипломований» магістр за спеціальністю «Фізична культура і спорт» Ференц Мільо зазначив: «Тема мого дослідження — «Методичні особливості, організація й проведення ігор-естафет з учнями молодшого та середнього шкільного віку». Захищатися дистанційно було незвично. Звісно, з одного боку, для мене — легше. Чому? Бо перебував на «своїй території», а це психологічно створювало комфортну атмосферу, дозволяло вільніше почуватися. Водночас дещо втрачається атмосфера «серйозності» події. Хоч захищати дипломну роботу в університеті було б складніше, можливо, але це б залишило гарні спогади. Насправді обидва формати прийнятні, головне — добре виконане дослідження. Узагалі бути магістрантом у час пандемії — чудовий досвід та нагадування про мою мету. Освіта — складні дні, напружена та важка праця! Це жертвування певними моментами в житті, щоб робити те, чим ви захоплені, аби допомогти іншим. Хочу трудитися на високому рівні. Для цього потрібні знання, практика, досвід. Кожен сам вирішує, чи він вчиться для «папірця», чи заради знань. Я вибираю освіту, бо моя мета — якісно допомогти молоді».

Ольга БРАЙЛЯН,
магістр журналістики.

Цікава Галина Шаповалова:

аристократка, закохана в підбори та джаз…

ФІЛІЖАНКОВІ РОЗМОВИ

…«СУМ у ЗМІ»! Так називалася перша пара — альфа мого студентства й омега солодких спогадів із домінуванням солоної карамелі. Відверто: здавалося, то направду «сум» (через сором дістати зауваження від цього педагога). Рано-вранці прокидалася, аби о 7:05 зайти до маршрутки, о 7:25 привітатися з порожньою аудиторією, адже о 8:00 починається заняття із «Сучасної української мови в ЗМІ»; спізнитися — зась! Усі студенти відділення журналістики УжНУ знають: після Г.Шаповалової не заходити! У страху з великими очима першокурсників — сувора та вимоглива, а у вправлених усвідомленням мізках випускників — цікава, чуйна співбесідниця. За філіжанками кави, ексклюзивно для «Погляду» те, чого ви точно не знаєте про доцента Галину Валентинівну, котра не розкидає бісеру досягнень навіть пошепки. І не тому, що її не зрозуміють, а просто не звикла говорити про себе, бо як справжній чоботар сама без… взуття, зшитого лаврами. Зрештою, читайте самі :).

— Галино Валентинівно, Ви, за Надійкою Гербіш, — цікава. Який за смаком Ваш улюблений напій?

— Чорна кава. Міцна. Щойно зварена. Із кислинкою. Зате з цукром. Цим напоєм зустрічаю кожен ранок. П'ю 4—5 порцій упродовж дня.

— На початку лютого мали день народження (фактично — ювілейний!). Пригадаєте найнезвичніший подарунок до народин?

— О, так! Це — джаз. Обожнюю його. Кілька років тому колеги запросили музиканта на кафедру, був мініконцерт! Дякую нашій кафедрі — надзвичайно приємно й незабутньо!

— Кажете, джаз… Самі випадково не граєте його на яких-небудь інструментах?

— Джаз — ні! Але 7 років ходила на скрипку й паралельно опановувала фортепіано.

— Скрипка здебільшого плаче. Вам плакала?

— Плакала хіба я біля скрипки (сміється — *прим. авт.*). У старших класах було дуже важко. Насичена програма, а тут ще й музика. Сльози… Хотіла залишити музичну школу, але мама сказала: «Тебе ніхто не змушував туди йти. Будь-яку справу потрібно доводити до кінця». Тож довелося продовжити навчання.

— Студенти характеризують Вас як суворого педагога. Уважаєте себе такою?

— Сувора? Швидше, думаю, вимоглива :). Моя мета — досягти результату. Іноді суворі підходи — ліки проти ліні. Навчання, безумовно, — завдання не з простих, слід сприймати чимало матеріалу, аналізувати його, резюмувати. Утім, аби розрядити обстановку, час від часу люблю пожартувати. Правда, не знаю, наскільки вдало в мене це виходить, але стараюся (усміхається — *прим. авт.*).

— Чому після Вас до аудиторії не заходять?

— Спочатку заходили… Ось читаю лекцію, намагаюся за пару викласти максимальну кількість інформації. Тут стукіт у двері. Традиційне: «Вибачте, спізнився». Сідає, шурхотить речами, запитує сусіда за партою про тему… Якби ж тільки один такий випадок! Тому виробила правило: після мене не заходять. Справді це й самодисциплінує. Якщо вимагаю пунктуальності — повинна бути такою. Я за однакові правила для всіх. Люблю завчасно прийти на роботу, спокійно випити каву. Так приємніше! Відчуваю себе зібраною. Хоч буває різне. Траплялося, настільки поринала в думки про наступну пару, що, виходячи з кафедри, нерідко… зачиняла колег (сміється — *прим. авт.*).

— Які найяскравіші спогади з Вашого студентського життя?

— Були 90-і роки, часи скрути, розгубленості… Та ми добре вчилися, мали жагу до знань. Досі відчуваю ту насичену університетську атмосферу, сприятливу для навчання. Нерідко мали одну книжку на всіх. Ставали в чергу. Тільки хтось віддає в бібліотеку — інший одразу забирає. Багато часу проводили в книгозбірні. У нинішніх студентів немає труднощів із доступом до джерел, це дуже добре. Але іноді те, що легко дістається, менше цінується.

— На першому курсі всі проходять «бойове хрещення», як на мене, цікавим (хоч і таким собі випробуванням на терпіння!) завданням: конспектуванням передмов до різних словників. Цією традицією спонукаєте студентів теж до відчуття того, нічим не замінного, бібліотечного духу?

— Це також. Проте головна мета — упевнитися, що студент опрацює матеріал і щось запам'ятає, якщо конспектуватиме. А ось відчуття духу книгозбірні — індивідуальне. Зрештою, словники можна знайти в Інтернеті. Кому що до душі! Мені — бібліотека! Беру одну книжку, іншу… Читаю, аналізую думки інших людей, а в підсумку з'являються власні нові ідеї. Любов до читання передалася в спадок. Батьки вільний час присвячували художній літературі, газетам, журналам.

— Мама — медик, тато — інженер, а бабуся й дідусь — педагоги. Навмисно обрали їхній фаховий шлях?

— На філфак УжНУ потрапила несподівано. Навчаючись у школі, посіла 3 місце на обласній олімпіаді з української мови й літератури. Тоді університет надавав призерам привілеї: змогу стати студентом без іспитів. Я цим скористалася. І не шкодую. Так потрапила на українське відділення. Студентство — дуже гарний період у моєму житті. Атмосфера свободи, незалежності й водночас самодисципліни найдужче подобалася! Ліпше, ніж в університеті, бути не може :).

— Мабуть, серед високих оцінок десь і у Вашому житті була бодай одна «двійка»?..

— Яку випросила собі сама! З історії української літератури. До іспиту прочитала все, крім трьох творів Тимофія Бордуляка. Фізично не встигла. І в білеті одне з питань — про творчість цього автора. Лідія Григорівна Голомб — професорка, котру ми неймовірно шанували і перед якою соромно було хитрувати. Тобто я могла розповісти про автора, пригадати щось із прочитаної критики, але не хотілося обманювати. Тому зізналася й попросила поставити мені «двійку». До перескладання Бордуляка прочитала, тож на іспит крокувала вже зі спокійною душею.

— Зі спокійною душею кафедра довіряє Вам грантову діяльність. Чи не втомлюють… «папери»?

— «Папери» — ціна, яку потрібно заплатити за насолоду. У чому вона? У можливості реалізувати ідеї, поспілкуватися з фахівцями з різних країн. Нині УжНУ, зокрема кафедра журналістики, працює над цікавим міжнародним проєктом «Журналістська освіта задля демократії в Україні: розробка стандартів, доброчесність і професіоналізм». Відповідно, ми осучаснили бакалаврську та магістерську освітні програми із журналістики (за ними вже навчаються наші першокурсники), очікуємо на нове технічне обладнання, готуємо онлайн-курс із медіаграмотності… Крім того, робочою мовою проєкту стала англійська, тож доводиться і її «підтягувати». Одне слово, не нудьгуємо й активно працюємо!

— Як удома відновлюєте сили, залишені в університеті?

— Читаю! Художню літературу, медіа, полюбляю інтерв'ю відомих науковців, філософів, футурологів; цікавлюся, що вони думають про майбутнє освіти, науки… Тепер, щоб тримати хвилю, не достатньо йти в ногу з часом, потрібно бігти! Крім того, дивлюся детективні серіали. Особлива любов — науково-популярні фільми, зокрема про космос, зірки. Заспокоюють :). Полюбляю проводити час за кавою з друзями, які водночас є колегами. У нас спільні інтереси, уподобання, труднощі (куди ж без них!). Надихаюся й спілкуванням із молодими викладачами. Вони надзвичайно прогресивні, бачать життя по-новому. Ходжу на концерти до обласної філармонії. Жива музика — насолода. Коли слухаю виступи — розумію, яких зусиль коштує майстерність музикантів! Це не може не надихати!

— Ви — зразок модної наставниці. Розкажіть про вбрання.

— Не впевнена в цьому, але намагаюся такою бути (усміхається — *прим. авт.*). Одягаюсь, як лежить душа. Я — за комфорт, але обожнюю підбори й високі платформи. Не щодня так взуваюся — під настрій.

— Чи розчулювали студенти?

— Так! Мене можуть довести до сліз людяність і доброта. На парі в рекламістів і піарників якось вирішила переміститися з викладацького столу за парту. Часто так роблю, коли здобувачі фаху стають за кафедру. І тут… Ставлю речі й уже хочу присісти, як студентка каже: «Галино Валентинівно, чекайте! Підніміть руки!» Дивлюся, а вона підходить до мене із серветкою, щоб витерти парту, яка, виявляється, уся в крейді.

— Правда, до старшокурсників ставитеся поблажливіше?

— Ціную гарні стосунки. На старших курсах студенти дорослішi, поводяться тактовно, відчувають свободу, водночас виявляють повагу до себе й усіх навколо. Особливо розкриваються на 4 курсі, коли вивчаємо риторику. Готують промови, аналізують виступи відомих людей. Роблять це так, що усвідомлюю: є надія на майбутнє. Люблять батьків, хочуть жити в Україні, змінювати її на краще, теж цінують щирість…

P. S. *Це була майже двогодинна розмова. І я б про її тривалість ніколи не дізналася, якби до нас чемно не підійшли офіціанти з нагадуванням: «Перепрошуємо, ми вже зачиняємося». Із Галиною Валентинівною можна балакати на тисячу й одну тему. Слухаю, нотую в блокнот (вийшло аж 7 сторінок «філіжанкового» конспекту; до речі, швидкого занотовування я теж навчилася на парах у Г.Шаповалової), п'ю свою каву й просто насолоджуюся спілкуванням із сильною, загартованою характером, жінкою, котра додає сучасності найкращих аристократичних рис. Манерою розмови, стилем одягу, ба навіть звичайним питтям кави, що в руках цієї людини набуває сану філігранної витонченості.*

Мирослава ГАРАЗДІЙ,
«Погляд».

«Запрограмовані» на олімпіаду

На факультеті інформаційних технологій УжНУ тривав ІІ етап всеукраїнської студентської олімпіади із системного програмування («All-Ukrainian Collegiate Programming Contest, II stage»). Вона є частиною міжнародного змагання.

Юрій Андрашко, доцент кафедри системного аналізу і теорії оптимізації, мовив: «Особливість системного програмування — у вмінні швидко розв'язувати задачі. Змагання командні. Троє учасників мають розподілити обов'язки. В оцінюванні до уваги брали кількість розв'язаних задач, якщо вона однакова — ураховують час. За кожну хвилину — штрафний бал, відповідно хто має менше штрафних — перемагає. Змагалися 4 студентські команди та 3 учнівські. В Україні — понад 200».

Програмували 5 годин. Слід було виконати 15 задач. Андрій Симкін, багаторазовий чемпіон учнівських та студентських змагань, розповів про підготовку: «Потрібно активізуватися, є багато безкоштовних сайтів, де можна практикуватися. Цікаво позмагатися, завжди є куди рости».

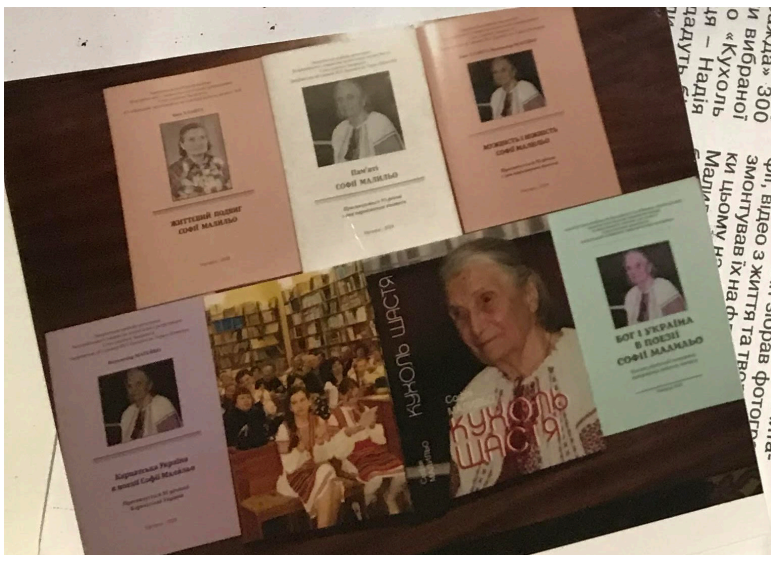
Олександр Міца, завідувач кафедри інформаційних управляючих систем та технологій, констатує: зазвичай студенти мають добру шкільну базу. Однак, аби вдосконалювати навички, необхідно розв'язувати задачі, писати контести, долучатися до олімпіад. «Такі змагання проводимо давно. Маємо чимало успіхів. Були чемпіонами України, декілька разів — загалом призерами, двічі виходили до світового фіналу. Посіли 34 місце в США, 31-е — у Китаї. Сподіваюся, що команда першокурсників завдяки наполегливим тренуванням найближчими роками ввійде до числа кращих у нашій державі й продовжить традицію, що вже триває 6 років, залишатися в складі еліти українських команд».

Результати змагань такі: команда UzhNU_Zyagoda посіла 29 місце серед університетських в Україні (їх було 148). Цей колектив сформований зі студентів 1 курсу спеціальності «Комп'ютерні науки» Андрія Симкіна, Висиля Меренича, Дмитра Майора, Михайла Пригари (1 курс магістратури), Ігоря Вовка (1 курс магістратури), Артура Сидорана (4 курс бакалаврату). Тренери — Олександр Міца та Сергій Вапнічний. Загалом в олімпіаді змагалися 219 команд. Бажаємо подальших перемог!

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

А душа її — жива!

Про поетесу-каторжницю Софію Малильо

Душа людська така вразлива й горда,
Що не терпить насильства, ані зла.
Вона хворіє, гасне без свободи,
Як квітка гине без води й тепла.
(уривок із поетичної збірки С.Малильо «Надія»)

Якось спілкувалася з В.Матейком — дослідником кримінальної справи й творчості жертви комуністичного режиму, відомої закарпатської поетки Софії Малильо. Володимир Іванович розповів, що познайомився з літераторкою, коли їй було 85, а поштовхом дослідити життя й творчість стали вірші авторки, пронизані патріотизмом, відчайдушною любов'ю до рідного слова. Збірки поетеси є лише в 10 книгозбірнях області, зокрема й у Науковій бібліотеці Ужгородського національного університету. Варто зазначити: закарпатська Леся Українка була відзначена як кавалер ордена княгині Ольги III ступеня.

Життєвий шлях

Софія Малильо народилася 3 грудня 1926 року в с. Верхні Ворота (тоді ще Чехословаччина). У 1937-ому потрапила до української гімназії поблизу Праги, де перебувала аж до липня 1945 р. Студенткою 2 курсу Львівського університету імені Івана Франка в 1947-ому притягнули до кримінальної відповідальності як шпигунку.

Рішенням особливого органу НКВС при МДБ СРСР, «трійкою», на 10 років діячку ув'язнили в таборі суворого режиму. Відбуваючи покарання на рудниках Колими, важко захворіла. У 1954 р. вивезена до Тайшетських таборів в Іркутській області на лікування, де звільнили з повною реабілітацією комісією президії Верховної Ради СРСР. Відтак працювала вчителькою французької мови 24 роки в с. Мошурів Черкаської області.

У 1990-ому повернулася на Закарпаття, проживала в Мукачеві. Після перенесеного інсульту в 2012 р. прикута до ліжка, останні 4 роки прожила в рідному селі, у сестри Ганни. Там і похована.

Творчість

В автобіографії поетка згадує, що вірші писала ще в дитинстві, а вже в таборах — не до того. Хоч декілька колимських поезій є. Та то випадковість, як зауважувала С.Малильо.

«Аж наприкінці 80-их років душа моя почала оживати, і був то процес поступовий і нелегкий. Починаючи від січня 1990 року буквально хлинули вірші, але життєствердного досвіду для них, на жаль, не було тоді, тож реалізувалась принагідна тематика. Діялось то на Черкащині, у с. Мошурів, де прожила 24 роки й звідки винесла сумні враження стосовно того, як важко в усіх відношеннях, зокрема національно; імперське поневолення понівечило наш народ. Біль за його кривди, за екологічний стан рідної землі, за все ще явний принижений статус нашої мови я сповна ділила з мільйонами свідомих громадян понищеної України, і не дивно, що на хвилі мого духовного піднесення той біль щиро вилився у віршах» (С.Малильо 4.IX.2000).

Авторка залишила шість поетичних збірок, зокрема: «Іди і вір» (Ужгород, 1994), «Воскресіння пам'яті» (Детройт, Ужгород, 1999), «Крізь терни — до зір», (Львів, 2002), «А душа її — жива» (Львів, 2007), «Надія» (Львів, 2008), «Від Тиси до Дінця» (Львів, 2008).

С.Малильо у своїй поезії закликає любити Батьківщину, не цуратися рідного слова та мотивує власним нелегким життєвим шляхом. Тож разом з усіма шанувальниками та активістами літераторки закликаю читати та вивчати дещо забуті сторінки історії.

Галина СОВБАН,
студентка
відділення журналістики.

На дистанційному зв'язку з айтівцями УжНУ

15 лютого вважається Днем комп'ютерника, що, очевидно, пов'язане зі створенням першої електронно-обчислювальної машини (ЕОМ). Саме із цієї нагоди враженнями з приводу дистанційного навчання поділилися представники факультету інформаційних технологій УжНУ.

«Незважаючи на онлайн-навчання й проблеми, викликані ним, усе відбувається цікаво та небанально. Викладачі допомагають адаптуватися до умов за розгулу пандемії. Використовуємо такі інтернет-платформи, як: «Classroom», «Zoom», «Google Meet». Фактично педагогам удається створювати атмосферу університетського життя, проте трохи незвично. Недоліком уважаю відсутність живого спілкування, неможливість проводження часу з одногрупниками», — розповів першокурсник спеціальності «Інженерія програмного забезпечення» Олександр Русин.

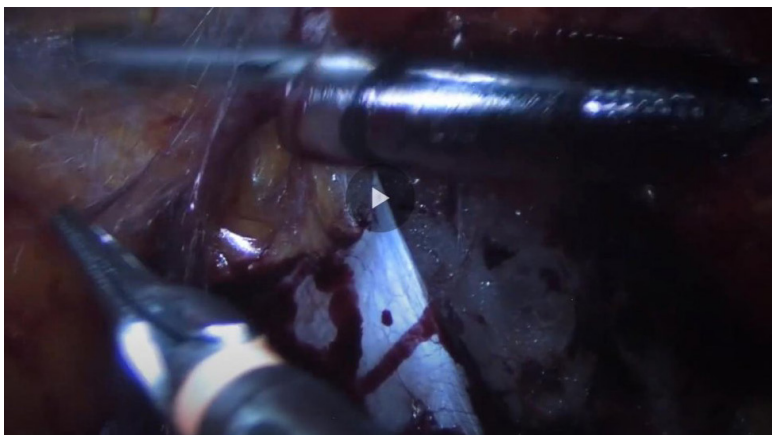
«Задоволений дистанційною формою навчання, бо не потрібно витрачати час на поїздки. Але шкода, що найкращі роки студентського життя проводимо вдома», — зауважив четвертокурсник спеціальності «Комп'ютерні науки» Тарас Козар.

«Недоліки онлайн-навчання часто не залежать від волі й бажання викладачів. Насамперед це стосується доступу до Інтернету. Буває, зникає в найвідповідальніший момент. Є й бажання бачити більше ввімкнених камер, а не набори аватарок. Уважаю, що дистанційна форма проведення занять у багатьох випадках може бути реальною альтернативою традиційним методам здобуття фаху, є перспективним напрямком розвитку освітніх послуг і, очевидно, не можлива без кваліфікованих ІТ-спеціалістів. Основою в навчанні стали сервіси Google, доступні через корпоративні облікові записи викладачів та студентів. Завдяки ним усі учасники освітнього процесу мають змогу регулярно спілкуватися, отримувати якісні методичні матеріали, вести електронний облік успішності й подачі робіт, здійснювати тестування та перевірку знань», — поділився міркуваннями М.Кляп, доцент кафедри інформатики та фізико-математичних дисциплін.

Також Михайло Михайлович розповів, що на ФІТ активно розміщували електронні навчальні курси ще до початку жорстких карантинних заходів, а це, своєю чергою, дозволило в стислі терміни налагодити систему комунікацій між викладачами й студентами. Варто зазначити: наставникам доступні сучасні комп'ютерні класи (3 в приміщенні факультету та 2 на базі ЦІТ), кафедральні технічні засоби комунікації.

Галина СОВБАН,
студентка
відділення журналістики.

Сучасні, цифрові, навчальні...

Хірурги на те й хірурги, щоб робити операції. Ось і відповідні фахівці з кафедри хірургічних дисциплін факультету післядипломної освіти та доуніверситетської підготовки здійснюють чимало лапароскопічних та відкритих оперативних втручань. Притому їх оцифровують, і в такий спосіб виходить ще й чудовий практико-навчальний матеріал для здобувачів фаху та лікарів-практиків. Таку ініціативу втілюють у життя вже впродовж кількох років.

Звичайно, викладачі намагаються представити найцікавіші оперативні втручання. Подають у формі окремих файлів. Для зручності пропоновані зразки супроводжують коментарями. І не лише українською, а й, скажімо, англійською мовами.

Створений відеоархів є доброю підпорою в проведенні занять. Лектор може за потреби покроково, в уповільненому режимі пояснити фаховим глядачам тонкощі тих чи інших хірургічних втручань. В умовах карантину такий підхід особливо є корисним.

За інформацією кафедри хірургічних втручань підготував Володимир ТАРАСЮК,
«Погляд».

У добру путь, філологи й філологині!

Уже майже весна, пора, коли альма-матер відпускає у вільне плавання новоспечених магістрів. Цьогоріч філфак вручив 87 дипломів (20 — із відзнакою). Варто зазначити, що на відділенні журналістики вперше підготували магістрів спеціальності «Реклама та зв'язки з громадськістю». Особливість дипломованих фахівців 2021-ого — у дистанційній формі навчання, спричиненій пандемією. Та всупереч нелегким обставинам урочистості таки відбулися з дотриманням карантинних вимог.

Традиційно захід розпочався з Гімну України, натхненних слів ведучої Раїси Ізотової та чималої кількості привітань викладачів. Червоні дипломи, звичайно, вручила випускникам деканеса Галина Шумицька.

Про враження, студентські роки та вдячність — із вуст винуватців.

«Настав мій запланований освітній рубіж. Знаю: відмінне навчання — не завжди показник, але воно спонукає ставити мету й досягати її. Розвиває наполегливість та вміння вчитися. Упродовж цього немаленького шляху мене супроводжували близькі, а ще люди, яким дуже вдячна, — наставники. Щоб бути вчителем, поводирем у світ знань, оцінювати учнів, необхідно й самим показувати приклад. Спасибі всім! У найкращому університеті здобула неоціненний досвід, навчалася в справжніх інтелігентів. Також ніколи не забуду безтурботних часів у гуртожитку. На врученні дипломів магістрам філфаку радили залишатися аристократами духу. Щаслива й пишаюся бути в їхньому числі! Успіхів нам!» — поділилася враженнями Ольга Брайлян, магістр, випускниця спеціальності «Журналістика».

«Досі не віриться: пройдено ще один важливий етап життя, уже тримаю в руках диплом магістра. Майже 6 років навчання промайнули. Дякую рідному факультетові за можливість стати частиною великої філологічної родини. Університет подарував не тільки знання, а й незабутні моменти, віру у власні сили та чудових людей, без яких важко уявити себе теперішню. Спасибі всім, хто був поруч: одногрупникам — за підтримку, викладачам — за те, що не лише навчили майстерності, а й поділилися частинками своїх бездонних душ. Бажаю філфаку яскравих звершень і процвітання, невичерпної енергії й жагучого наукового пошуку! Упевнена: куди б не закинуло життя, ніколи не забудемо дороги до рідного факультету й гордо пронесемо звання випускника УжНУ», — мовила Наталія Ціфрак, випускниця спеціальності «Українська мова та література».

P. S. *Редакція «Погляду» приєднується до привітань та окремо дякує випускниці Ользі Брайлян (на фото) за плідну співпрацю!*

Галина СОВБАН,
студентка
відділення журналістики.

Соханур Рахман Сохан: «...зустрівся зі студентами, які обрали УжНУ, переглядаючи мої відео»

Завдяки нашому університету Ужгород — по-справжньому студентське місто. Фактично кожен восьмий житель закарпатської столиці — студент УжНУ. А із загального числа наших здобувачів фаху, яке трішки не дотягує до 15000, понад 1700 приїхали з-за кордону. Тож уже не дивина, скажімо, як п'ять років тому, зустріти іноземних дівчат і юнаків на вулицях міста. Серед них особливу увагу приверне другокурсник медичного факультету № 2 Соханур Рахман Сохан із Бангладешу, адже нерідко його супутницею є відеокамера.

Неймовірно комунікабельний та цікавий, С.Сохан із першого дня, як ступив на українську землю, почав знімати відеоблоги на YouTube. Контент має важливу просвітницьку місію. «Насправді люблю подорожувати та створювати спогади за допомогою відео й фото. Коли вирішив навчатися за кордоном у такій прекрасній державі, як Україна, почав шукати інформацію про неї, але знайшов украй мало відомостей; мої співвітчизники майже не знають про вашу країну. Питав студентів, котрі приїхали сюди, але спілкування в Інтернеті було недостатньо. Тож подумав висвітлювати власний досвід, розвіюючи страхи абітурієнтів», — каже бангладешець.

На YouTube-каналі Sohan Sihan Vlogs блогер ділиться різними проблемами, із якими коли-небудь стикався. Ролики набирають від тисячі до 10 000 переглядів, тож С.Сохан ще й популяризує альма-матер. «Відчув задоволення, коли зустрівся зі студентами, які обрали УжНУ, переглядаючи мої відео. Справді, у захваті, що допоміг ровесникам, і вони цінують мою роботу. А також викладачі. Це дуже мотивує!» — ділиться співрозмовник.

Завжди було цікаво, як реагують іноземні здобувачі фаху, потрапляючи в «інший вимір». С.Сохан до подробиць пам'ятає перший день в Україні: «Четверте грудня 2018 року, температура становила +2 °С. Пригадую: затамував подих, побачивши з вікна літака білий колір усюди. Відверто, боявся перед посадкою. В Україні сніжило, і я насолоджувався: усе було, як у голлівудському фільмі. Ми з друзями грали в сніжки та спробували зліпити милого сніговика».

Адаптуватися до клімату, звичайно, удалося не одразу. Середньорічна температура повітря в Бангладеші — 25 °С. Тож спочатку Соханур навіть застудився, але за місяць пристосувався до погодних умов. Тож у відео юнак порадив новачкам перед відльотом проконсультуватися з лікарем та взяти теплу куртку в ручну поклажу.

С.Сохан фільмує й визначні події медфаку та фестивалі. Найбільше запам'ятав торішню церемонію випуску старших колег: «Це день мрії студента! Надихаюся переглядом названого відео знову й знову». Сподіваємося, за кілька років і Соханур святкуватиме одержання заповітного диплома. Хлопець ще зі школи прагнув бути лікарем і навчатися за кордоном. Пригадує: «Шукаючи в Google, натрапив на Україну — європейську державу з доступною освітою. Обрав обласний центр Закарпаття через привабливе розташування. Мені подобається культура й природа. А Ужгородський національний університет має багату історію, є відомим державним закладом із чудовим медичним факультетом № 2 з англійською мовою викладання. У нашому підрозділі чи не найбільше студентів із Бангладешу, якщо порівняти з іншими українськими вишами. Отже, нам удалося сформувати власну спільноту».

С.Сохан — із тих людей, котрі надихають. І ми зичимо йому досягти всього задуманого!

Ольга БРАЙЛЯН,
магістр журналістики.

З усмішкою на вустах...

9 лютого— професійне свято стоматологів

Через карантинні обмеження цьогоріч, прикро, проведення масових заходів не можливе, та ужнівські стоматологи вітають колег зі сторінок «Погляду», згадуючи, чому обрали свій фах.

«Я хотів стати стоматологом ще, мабуть, із років 15. Ця професія була, є й буде актуальною, оскільки пов'язана зі здоров'ям людини. На мій погляд, робота добре оплачувана. Щоб бути лікарем — потрібно чимало вчитися. І то нелегко. Щороку святкуємо День стоматолога, але, на жаль, через карантинні обмеження не змогли зустрітися з одногрупниками. Утім, хочу побажати всім колегам наполегливості, натхнення, успіхів у реалізації задумів, аби результати навчання ставали кращими з кожним днем», — розповідає четвертокурсник Богдан Семенюк.

«Я закінчив стоматологічний факультет УжНУ в 2017 році. Удячний вишу за знання, емоції та досвід. Хочу привітати колег із Днем стоматолога й побажати стрімкого кар'єрного зростання, удячних пацієнтів та сяючих усмішок», — додає випускник, лікар-стоматолог Михайло Думнич.

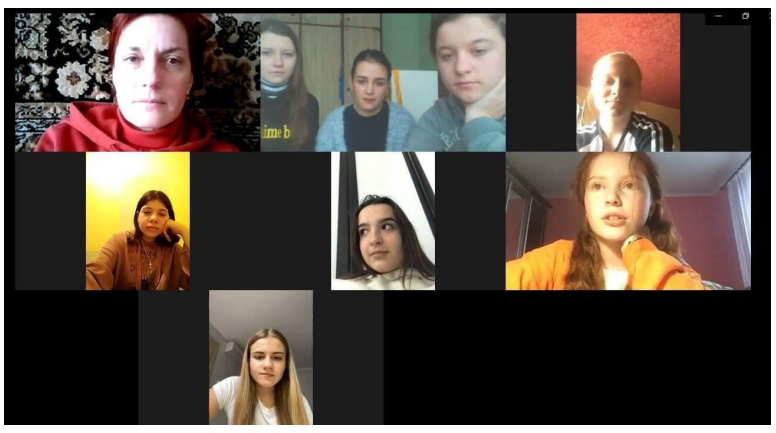
Долучився до привітань і завідувач кафедри хірургічної стоматології, щелепно-лицевої хірургії та онкостоматології, доцент Павло Брехлічук: «Відзначаємо день нелегкої та вкрай необхідної професії на честь святої Аполлонії. Небесна покровителька цього ремесла жила в Олександрії в III столітті нашої ери. Була донькою знатного чиновника. Померла мученицькою смертю в 249 році під час погрому християн. Спочатку їй видалили всі зуби, після чого піддавали найжорстокішим катуванням. Ще з прадавніх часів зуб був ознакою здоров'я. І тому такі тортури вважалися однією з найлютіших та найпринизливіших екзекуцій. Свята Аполлонія їх із честю та молитвою на устах витерпіла та, за переказами, сама добровільно пішла у вогонь. Канонізована в 300 році. Її життя описав святий Діонісій Великий. Після цього короткого екскурсу хочу наголосити, що кожен із нас відповідальний за життя та здоров'я пацієнтів. Для реалізації головного покликання кожного лікаря — не нашкодити, а вилікувати — необхідно володіти великим арсеналом знань та практичних навичок. Ми повинні вчитися впродовж усього життя. Бажаю кожному з вас достойно пронести почесне звання «ЛІКАР», покращуючи здоров'я пацієнтів, даруючи їм повноцінну якість життя!»

Тож залишається долучитися до вищесказаних теплих слів. Дякуємо за красиві усмішки та бажаємо наснаги, сил, терпіння в цій нелегкій справі всім стоматологам!

Галина СОВБАН,
студентка відділення журналістики.

За крок до зірок

Шлях від «Здибанки» до Школи інтерв'юера

Учасники хабу «Здибанка» (його відкрили в жовтні 2020 року) у Тячівській ОТГ стали слухачами курсу «Школа інтерв'юера». Вони — активна молодь, котра започатковує безліч гуртків, клубів, реалізовує різноманітні проєкти, які покращують життя громади. Ініціативу виявили самі ж «хабівці»: забажали глибше зануритися в специфіку журналістики. Поставили собі за мету в подальшому брати інтерв'ю у видатних людей своєї ОТГ. Не обійшлося, звісно, без ужнівців.

Галина Гичка, четвертокурсниця факультету історії та міжнародних відносин, розповіла: «Учасники хабу «Здибанка» звернулися до мене за допомогою, адже я — комунікаційна менеджерка громадської організації молоді. Ми допомагали відкривати хаб за одним із проєктів. Відповіла, що зможу! Оскільки в мене багато талановитих друзів, котрі працюють у ЗМІ, отож мають чудовий досвід. Навчання розпланувала на півтора місяця. Воно передбачає лекції спікерів, які є медійниками-практиками. Програма складається з навчальних блоків: основи та стандарти журналістики, види й формат інтерв'ю, основи відеомонтажу. Також буде заняття з SMM, із правильного оформлення інтерв'ю в соцмережах. У підсумку, сподіваємося, учасники приїдуть до Ужгорода. Організуємо для них екскурсію, плануємо завітати до газети «Погляд», Медіацентру, Суспільного Закарпаття, аби в гостей чіткіше сформувалося уявлення про те, як працюють журналісти».

У ролі спікера дебютувала Олександра Костьо, четвертокурсниця відділення журналістики: «Мене запитала Галина, чи хотіла б я провести онлайн-зустріч зі школярами. Хаб не має достатньо заощаджень, щоб організувати поїздку до Батьова. Виходить так, що карантинні обмеження на руку, адже ми зробили це безкоштовно, використовуючи Інтернет. Долучилася до ініціативи, оскільки цікаво стало вперше модерувати таку зустріч. Розповіла про журналістику, її стандарти, маніпулятивні заголовки, відповідала на запитання, які ставили учасники. Узагалі сама колись планувала організувати щось схоже, а тут чудова нагода з'явилася сама».

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

У пошуках натхнення

Буває, зовсім не вдається щось зробити. Здається, докладаєш максимум зусиль, а результату немає. І тоді постійно думаєш, де знайти натхнення; найголовніше, як його втримати. Що ж у такому разі робити?

Спочатку потрібно розібратися, що ж воно таке, натхнення. За Вікіпедією, це — «особливий стан людини, типова для творчості риса, її складовий елемент, який характеризується, з одного боку, високою продуктивністю, з другого боку — величезним підйомом і напругою сил людини». Із цим розібрались, а ось декілька порад щодо пошуку своєї «музи».

1. *Мистецтво* (театр, живопис, музика) надихають, особливо якщо робота пов'язана з креативом; годиться звертатися до них.

2. *Успішні люди* — теж чудовий варіант для пошуку натхнення. Поцікався їхньою біографією, дізнайся, із чого вони починали, переймай кращий досвід.

3. *Подорожі* — якщо є можливість, відвідайте невідомі міста чи країни; нові емоції та враження завжди надихають.

4. *Природа* — один із найкращих варіантів. Варто тільки усвідомити всю її красу. Гори, ріки, поля — безкоштовний ресурс, у якому кожен знайде щось особливе, свою унікальну «музу».

5. *Любов* — саме це прекрасне почуття наштовхує людей на нові звершення; люби й дозволяй себе любити. І одразу полюбиш те, чим займаєшся.

6. *Книжки* — іноді одна цитата може кардинально змінити погляди на життя, наштовхнути на цікаву думку, яка згодом стане геніальною ідеєю. Водночас зруйнуємо міф, що молоде покоління не читає.

7. *Спорт* — допомагає очистити думки. Для натхнення потрібні сили, а вони, як знаємо, бувають тільки в здоровому тілі.

Мене вразив вислів Анастасії Дмитрук: «Натхнення — у повітрі, воно повсюди, потрібно тільки налаштуватися і віддатися його хвилям — нехай несуть». Отож віддаваймося його хвилям та творімо щось геніальне!

Ангеліна УГРИН,
магістр журналістики.

Надія Гапатин: зі сноубордом на «ти»

Приємно, що в нашому університеті навчаються цілеспрямовані та хоробрі студенти, котрі прагнуть самореалізації та постійного розвитку. Такою є Надія Гапатин із Рахівщини. Дівчина навчається на першому курсі юридичного факультету й на серйозному рівні займається сноубордингом — олімпійським видом спорту, який полягає в спуску із засніжених схилів на спеціальному знаряді — сноуборді. Саме це стало темою моєї розмови з героїнею, котра погодилася відповісти на запитання перед тим, як вирушити на тренування до Швейцарії.

— Надіє, скажіть, будь ласка, із чого розпочався Ваш шлях спортсменки?

— Із четвертого до шостого класу відвідувала секцію з лижного спорту. Як тільки вперше спробувала — одразу зрозуміла: це моє. А потім, коли «познайомилася» ще й зі сноубордом, то більше ніколи не хотіла з ним розлучатись.

— А ще кажуть: спортсмени не розлучаються з дієтами...

— Так, спортсмен повинен бути завжди у формі, підтримувати її та стежити за раціоном. Звичайно, я дбаю про фігуру й за допомогою їжі. А ще займаюся в залі. Крім того, у нас перед зимовими змаганнями відбуваються підготовчі збори, де тренуватися доводиться посилено впродовж 15 діб.

— На що особливо звертаєте увагу?

— Найголовніше — морально налаштуватися. На змаганнях слід бути зі свіжою головою. Також аналізую попередні помилки, щоб їх уникати в подальшому. Є свій графік. Зранку пробіжка та зарядка, в обід — велосипедний тренажер, на якому намотуємо щонайменше 15 кілометрів на день. Увечері ще розминка, біг та важкоатлетичні вправи. А перед стартом обов'язково потрібно виспатися, щоб був певний рівень енергії.

— Такий жорсткий ритм не заохочував усе кинути й жити іншим, спокійнішим, життям?

— Переломні моменти траплялися, проте розуміла: не кину. До того ж чи не всі спортсмени, які йшли зі спорту, до нього поверталися, адже це частина їхнього життя. І я теж хочу постійно займатися сноубордингом.

— Хтось із відомих колег-зірок надихає?

— Так, німецька сноубордистка Рамона Гофмайстер — неперевершена спортсменка; я завжди рівняюся на неї. Вражає її професіоналізм.

— Якби, наприклад, до Вас звернувся той, хто хоче почати займатися сноубордингом, що б порадили?

— Спочатку уточнила б: «Ти дійсно цього хочеш?», адже мої батьки запитали мене так, коли тільки захопилася лижним спортом. Якби почула відповідь: «Так», то порадила б запастися терпінням і не здаватися. Спорт слабких не любить. У житті є злети та падіння, потрібно бути готовим до цього.

— Крім спорту, у Вас є ще якесь серйозне захоплення?

— Люблю гори. Підкорила деякі вершини з Рахівського хребта: Хом'як, Близнюків Говерлу, яка сподобалася найбільше.

— А що найбільше вплинуло на вибір спеціалізації в УжНУ?

— Ще з п'ятнадцяти років захопило правознавство. Цікаво вивчати закони, акти. Саме тому обрала відповідну спеціалізацію.

P. S. *Нещодавно Надія взяла участь у Кубку України серед дівчат і виграла змагання в паралельному гігантському слаломі. Притому ще й може пишатися званням майстрині спорту України. Бажаємо Н.Гапатин подальших спортивних перемог — попереду відповідальні міжнародні старти — а також успіхів в опануванні юридичного фаху!*

Антоніна ЗЕЛЕНЕЦЬКА,
студентка відділення журналістики (заочна форма навчання).

АНЕКДОТИ

Учень приходить додому з перев'язаною рукою. Батьки запитують, що з ним.

— На уроці хімії проводили досліди, і мені на руку потрапила лимонна кислота.

— Вона ж не залишає опіків!

— Так, але мій сусід вирішив її нейтралізувати й насипав на руку NaOH.

***

— Мамо, а що це за свято таке: День святого Валентина?

— Ой, доню, не переймайся. Нічого особливого. Це — як перше квітня, тільки більше брешуть!

ДО УВАГИ ЧИТАЧІВ!

Читайте «Погляд» на сайті Ужгородського національного університету за покликанням: www.uzhnu.edu.ua/uk/cat/university-poglyad/issues. А з найважливішими матеріалами номера ознайомлюйтеся на сторінці газети в соціальній мережі «Фейсбук»: www.facebook.com/uzhnu.poglyad.

КРАЩИЙ МАТЕРІАЛ

Кращий матеріал «Погляду» в #1 (242) — «Спортивна база УжНУ: з акцентом на розвиток і перспективу для блага колективу вишу й не тільки» Олександра Туряниці.

Найрейтинговіша за кількістю переглядів у фейсбуку — «Геномні таємниці українців першою знала... альма-матер!» Мирослави Гараздій.

Вітаємо авторів!

Історія одного вечора, або Як придбати квіти в 24 (без вихідних)

Тсс... Таємницю розгадано. Я вже знаю. Хлопці XXI століття перестали бути романтиками. Теж у голові лунала схожа думка? Не хочу бути категоричною й ставити всіх в один рядок, де відчувається відблиск негативного освітлення. Однак не пригадаю вже й те, коли востаннє чула захопливі розповіді подруг про чарівні побачення. Більшість людей оповила така буденність. І цього місяця відзначали свято закоханих, тож нагадаю «брутальній» частині людства, що букети таки варто дарувати. Хоч, думаю, для багатьох цей день нічого й не означає (я — серед них). Проте чому не викликати усмішку на обличчі дорогої людини в такий спосіб?!

Узагалі кажуть: «букетно-шоколадний» період у стосунках триває близько трьох років. Брехня... Я спостерігала протилежне. Приклад подають батьки. Уявіть собі... Навіть цілих 23 роки в шлюбі — не межа. Адже цей вогник у взаєминах підтримують обоє. І важливо: квітковий презент бере першість.

Маю гіпотезу. Одного дня мені необхідно було купити квіти. Ідея виникла спонтанно, тому довелося робити це вже в сутінках. Отож прямую до відповідної крамнички. Крокую впевнено, адже вивіска голосить: «Графік роботи — 8:00 — 24:00». І що б ви подумали? Переконання, що все спрацює, додали слова «без вихідних». Але!..

Була я не одна, тут подруга видає здивовано: «24! То це продавчиня тут ночує?» Після цих слів, як у горор-фільмах, несподівано гасне світло — і заклопотана пані поважною ходою о 20:55, «запакувавшись» сумкою та іншими речами, залишила приміщення. Думаю: як так? Через годинку потрібно вирушати вітати дорогу людину з днем народження, а квітів так і не буде?! А як же відчуття свята й мила усмішка на обличчі? Ось вам і розгадка до головоломки. Це не хлопці перестали бути романтиками! У всьому винні крамнички, де можна придбати різноманітну флористику. Просто такі поважні дамочки зачиняють на три замки раніше потрібного часу. Апелюю до казкарської творчості, де в черговій історії злі сестри перевели стрілки годинника — і «накрилося» довгоочікуване побачення.

Якщо подумати, часто на заваді стає бажання інших швидше залишити своє робоче місце. Розраховуєш на одне, бо ж довіряєш, як дитятко мамі, тому що написано. Приходиш (і час наче розрахував правильно), а вже все, слід було заздалегідь. Погодьтеся, ви теж, мабуть, опинялися в такій ситуації, коли пошту зачинили на 20 хвилин раніше або якась офіційна установа пішла обідати на 15 хвилин швидше. А уявляєте, якби було з точністю до навпаки? Найбільше я «в захваті» від того, наскільки інформація на сайті часто збігається з реальним графіком роботи того чи іншого салону. Звісно, не в усіх так, але ж трапляється часто! Можна провести паралель із відомою приказкою: «Сім разів відмір — один раз відріж». Переформатую: «Сім разів прийдеш — на восьмий, можливо, угадаєш»!

...Мораль така: дорогі чоловіки, частіше перевтілюйтеся в лицарів, адже ми самі створюємо те, у чому живемо. І нехай жодні перепони — тітоньки, котрі зачиняють крамнички раніше; поганий настрій; відсутність часу або ж креативу — не стають на заваді, бо з цим усім можна впоратися. Головне мати бажання! :)

Тетяна ЛЕСЮК,
«Погляд».

погляд

Орган вченої ради Ужгородського національного університету. Замовлення № 281. Ціна — безкоштовно. Виходить щомісяця. Номер підписано до друку 23.02.21.
Засновник і видавець — ДВНЗ «Ужгородський національний університет». 88003, м. Ужгород, вул. Підгірна, 46. Номер надруковано у видавництві «А-Прінт»; 46010, м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28. Тел.: (352) 52-27-37, 067-350-17-94. Наклад — 1000 примірників. Формат А 3, 2 ум. друк. арк. Реєстраційне свідоцтво ЗТ № 449/41 від 7.02.2008.
Відповідальність за зміст публікацій покладається на авторів. Відповідальна за випуск номера: Т.М.Лесюк.

Головний редактор: В.Ю.ТАРАСЮК.
Художній редактор, кореспондент: Т.М.ЛЕСЮК.
Коректор: М.Б.ГАРАЗДІЙ.
Адреса редакції: 88016, м. Ужгород, вул. Університетська, 14 (ауд. 424).
Поштова скринька: poglyad@uzhnu.edu.ua
Телефон редакції: 067-880-85-71.